

σημειώσουμε αμέσως πώς ο σύνδεσμος ανάμεσα στον Μυστικό Δείπνο και το εθελούσιο πάθος του Χριστού, που βρίσκεται στη βάση αυτής της υποβάθμισης, **δεν αμφισβητήθηκε ποτέ από την Εκκλησία** και μαρτυρείται όχι μόνο σ'ολόκληρη τη λειτουργική Παράδοση αλλά πρώτα απ'όλα στο ίδιο το Ευαγγέλιο. Σύμφωνα με το Ευαγγέλιο, ο Χριστός **σκόπιμα** ετέλεσε τον Μυστικό Δείπνο πριν το πάθος Του (Λουκ.22.15) και γνωρίζοντας πώς είχε έρθει η ώρα Του (Ιωάν.13.1). Συνέχισε και ολοκλήρωσε την αποχαιρετιστήρια ομιλία προς τους μαθητές Του, με την οποία τους έδωσε τη νέα εντολή Του, και η οποία είχε ήδη αρχίσει από τον Δείπνο, και συνεχίσθηκε καθ'οδόν προς τον κήπον της Γεσθημανή («ἐγείρεσθε ἄγωμεν ἔντεϋθεν» Ιωάν.14.31), έτσι ώστε ο ίδιος ο αποχωρισμός, η άνοδος στον σταυρό, **να μας αποκαλυφθεί ως η ολοκλήρωση του Μυστικού Δείπνου**. Η ίδια η ευχαριστιακή προσευχή, επαναλαμβάνω, που συνδέει σταθερά την ανάμνηση του Μυστικού Δείπνου με την ανάμνηση του σταυρού, μαρτυρεί γι'αυτή τη σύνδεση.

Επομένως δεν μιλάμε για τον σύνδεσμο καθ'αυτό, αλλά για τη θεολογική του **ερμηνεία**. Μήπως όλα όσα ειπώθηκαν δικαιώνουν εκείνη την προσέγγιση της Ευχαριστίας, που βλέπει την ευχαριστιακή Ανάμνηση και την ερμηνεύει ως το μέσο για τη μυστηριακή ανάπλαση της θυσίας του Γολγοθά; Ή μήπως είναι σωστή η κατανόηση που πηγάζει από αυτή την προσέγγιση δηλαδή του Μυστικού Δείπνου ως πράξης με την οποία ο Χριστός, πριν από το πάθος Του, προβλέποντας τη θυσία Του στον Γολγοθά, δημιούργησε ένα πρότυπο αυτής της θυσίας, δημιουργώντας τη μυστηριακή μορφή του, έτσι ώστε οι σωστικοί καρποί αυτής της θυσίας να μπορούν να δίνονται διηνεκώς ως τροφή στους πιστούς;

Υπό το Φώς όσων ελέχθησαν παραπάνω για την ευχαριστιακή εμπειρία και γνώση του Μυστικού Δείπνου, όχι μόνο μπορούμε αλλά και πρέπει να απαντήσουμε μ'ένα όχι στα δύο αυτά ερωτήματα. **Η προσέγγιση αυτή είναι λανθασμένη**- λανθασμένη επειδή προσδιορίζεται ουσιαστικά με την απομόνωση της ευχαριστιακής Ανάμνησης και την αποκοπή της από την ολότητα της λειτουργικής πράξης, η οποία όπως είδαμε είναι τελείως προσανατολισμένη προς την Ανάμνηση, με πλήρη κατεύθυνση προς αυτήν ως το **αποκορύφωμα** της.

π.Αλέξανδρος Σμέμαν

Στην πραγματικότητα, όλη η σημασία και όλη η ατελείωτη χαρά αυτής της

Ανάμνησης βρίσκεται ακριβώς στο ότι ενθυμείται τον Μυστικό Δείπνο όχι ως μέσον αλλά ως **αποκάλυψη**, και ακόμη περισσότερο από αποκάλυψη, **ως παρουσία και δωρεά του ίδιου του σκοπού, που είναι η Βασιλεία**, για την οποία ο Θεός δημιούργησε τον κόσμο, στην οποία κάλεσε και για την οποία προόρισε την ανθρωπότητα και την οποία «έν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις» (Πράξ.2.17) αποκάλυψε με τον μονογενή του Υιό. Τη Βασιλεία της αγάπης του Πατρός για τον Υιό, της αγάπης του Υιού για τον Πατέρα, και το δώρο αυτής της αγάπης από το Άγιο Πνεύμα στους πιστούς. « ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σὺ ἐν ἐμοί, ἵνα ὧσι τετελειωμένοι εἰς ἕν...ἵνα ἡ ἀγάπη ἦν ἡγάπησάς με ἐν αὐτοῖς ἢ, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτοῖς» (Ιωάν.17.23-26). Ονομάζουμε τον Μυστικό Δείπνο ἔσχατο γεγονός επειδή, με το να είναι αποκάλυψη του σκοπού, **εἶναι ταυτόχρονα και φανέρωση του τέλους**. Αυτό το τέλος, η Βασιλεία του Θεού, δεν είναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ιωάν.18.36), είναι από άλλο κόσμο, αν και η φανέρωση του **ολοκληρώνεται** «στον κόσμο τούτο»: «καὶ οὐκέτι εἶμι ἐν τῷ κόσμῳ» (Ιωάν.17.11), εἶπε ο Ιησούς κατά τον Μυστικό Δείπνο. Και επειδή δεν βρίσκεται πλέον στον κόσμο, η δόξα που φανέρωσε και ἔδωσε στους μαθητές Του εκείνη τη νύχτα, σ'εκείνη την Τράπεζα («ἐγὼ τὴν δόξαν ἦν δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς...» Ιωάν.17.22) **δεν εἶναι «ἐκ τοῦ κόσμου τούτου»**. Με τον Μυστικό Δείπνο ολοκληρώθηκε το επίγειο ἔργο του Χριστού, πράγμα που το ομολογεί ο ίδιος ο Χριστός στην αποχαιρετιστήρια ομιλία και στην Αρχιερατική Του προσευχή: «**νῦν ἔδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεὸς ἔδοξάσθη ἐν αὐτῷ**» (Ιωάν.13.31) · «**ἐγὼ σε ἔδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ἔργον ἔτελείωσα ὃ δέδωκάς μοι ἵνα ποιήσω**» (Ιωάν.17.4).

«Ευχαριστία»

π.Αλέξανδρος Σμέμαν, εκδόσεις «Ακρίτας»

Πηγή: monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr